

La casa número 7 (abans 18) de la plaça de Sant Isidre

Arxiu Montserrat Riu Mas

Als goigs de la plaça de Sant Isidre publicats l'any 2014 per la comissió de la Fira de Sant Isidre i Gogistes de Solsona hi ha un interessant article sobre **La casa número 7 (abans 18) de la plaça de Sant Isidre** signat per **Jordi Riart i Vendrell**.

LA CASA NÚMERO 7 (ABANS 18) DE LA PLAÇA DE SANT ISIDRE

La casa que actualment ocupa el número 7 de la plaça de Sant Isidre, coneguda com la de cal Riart, és una edificació reformada, aixecada de nova planta a la dècada dels anys cinquanta del segle passat.

L'actual emplaçament ocupa el lloc on existia una edificació amb dos habitatges i un cobert annex tocant a la cantonada del carrer Estret. La casa va haver de suportar els estralls de la primera guerra carlina (1833-1840) en un dels episodis més sagnants i dramàtics de la ciutat. Els fets van ocórrer en la resistència dels lliberals refugiats al convent de les Monges de l'Ensenyança, on abans d'entrar al convent i atacats pels carlins, incendiaren totes les cases de la plaça de Sant Isidre per impedir que se'ls disparés des dels edificis més propers i no va ser fins passat més de vint anys que es reconstruïren adequadament els edificis cremats.

Originàriament aquesta edificació va servir d'allotjament a una part de la oficialitat de l'exèrcit republicà durant la guerra civil de 1936-39. En aquest període i fins entrats els anys quaranta, l'immoble acollí un taller de cosidores a càrrec de na Teresa Vendrell que havia anat a Barcelona a aprendre l'anomenat "corte", on a més de fer "remendos", camises i vestits, actuava com un centre d'aprenentatge on moltes mestresses de casa, ara ja àvies, encara recorden.

Aquí hi vivia amb els seus pares, Soledat i Salvador, més conegut com en Salvador dels Ponsos, picapedrer i mestre d'obra, que va intervenir en la construcció de l'hotel Sant Roc i en l'església del Cor de Maria. Ja finalitzada la guerra civil, na Teresa Vendrell formà família amb en Josep Riart i poc després quan el matrimoni ja tenia fills, decideixen construir la casa que avui coneixem.

La casa número 7 (abans 18) de la plaça de Sant Isidre

Arxiu Montserrat Riu Mas

Durant uns anys, la placeta de Sant Isidre va ser plena de canalla jugant al carrer, sense córrer cap perill, ja que amb prou feines hi passaven vehicles, només de tant en tant el del "Serra Vell" - exalcalde de Solsona - el de cal Viladrich, que tenia un dels primers autos amb motor dièsel, i no tan sovint hi parava el tractor "Lanz" de la Vila de Llobera, que era tot un espectacle veure'l engegar. La canalla de la placeta, els Manzano, els Viladrich, la Miracle de cal Espardenyer, la Carme de cal Mingo, els de cal Riart, no s'ho perdien, fins i tot, les monges treien el cap per la finestra observant les maniobres per posar en marxa aquell enginy.

Observaven, també, altres veïns tot el que a la plaça passava: les dues germanes de cal Selva, el pintor Vilamosa, que va viure molts anys davant les monges, on ara viu el Marcel·lí amb els seus fills i veïns dels de cal Pla i de cal Espardenyer on tenien botiga amb entrada pel carrer Castell.

Al costat de cal Riart, la fusteria del Mingo donava molta vida a la placeta, sobre tot a la canalla, ja que el fuster tot sovint dedicava la seva atenció a fer les espases de fusta que la canalla li demanava amb l'única compensació de veure aquella quitxalla feliç amb espases noves a punt per jugar una bona temporada. Una mica més a munt, també formava part del paisatge de la placeta, el magatzem de begudes de cal Canal a la casa del Moles i que després s'utilitza de taller a la que fou la sastreria Flotats, amb botiga al carrer Castell i que ara també, formen part del record.

És gràcies, doncs, a la reedició dels goigs de Sant Isidre, que es manté viva la memòria de les cases, els indrets i les persones.

Jordi Riart i Vendrell
Solsona, maig de 2014

La casa número 7 (abans 18) de la plaça de Sant Isidre

Arxiu Montserrat Riu Mas

LA CASA NÚMERO 7 (ABANS 18) DE LA PLAÇA DE SANT ISIDRE

La casa que actualment ocupa el número 7 de la plaça de Sant Isidre, coneguda com la de cal Riart, és una edificació reformada, aixecada de nova planta a la dècada dels anys cinquanta del segle passat.

L'actual emplaçament ocupa el lloc on existia una edificació amb dos habitatges i un cobert annex tocant a la cantonada del carrer Estret. La casa va haver de suportar els estralls de la primera guerra carlina (1833-1840) en un dels episodis més sagnants i dramàtics de la ciutat. Els fets van ocórrer en la resistència dels liberals refugiats al convent de les Monges de l'Ensenyança, on abans d'entrar al convent i atacats pels carlins, incendiaren totes les cases de la plaça de Sant Isidre per impedir que se'ls disparés des dels edificis més propers i no va ser fins passat més de vint anys que es reconstruïren adequadament els edificis cremats.

Originàriament aquesta edificació va servir d'allotjament a una part de la oficialitat de l'exèrcit republicà durant la guerra civil de 1936-39. En aquest període i fins entrats els anys quaranta, l'immoble acollí un taller de cosidores a càrrec de na Teresa Vendrell que havia anat a Barcelona a aprendre l'anomenat "corte", on a més de fer "remen-dos", camises i vestits, actuava com un centre d'aprenentatge on moltes mestresses de casa, ara ja àvies, encara recorden.

Aquí hi vivia amb els seus pares, Soledat i Salvador, més conegut com en Salvador dels Ponsos, picapedrer i mestre d'obra, que va intervenir en la construcció de l'hotel Sant Roc i en l'església del Cor de Maria. Ja finalitzada la guerra civil, na Teresa Vendrell formà família amb en Josep Riart i poc després quan el matrimoni ja tenia fills, decideixen construir la casa que avui coneixem.

Durant uns anys, la placeta de Sant Isidre va ser plena de canalla jugant al carrer, sense córrer cap perill, ja que amb prou feines hi passaven vehicles, només de tant en tant el del "Serra Vell" - exalcalde de Solsona- el de cal Viladrich, que tenia un dels primers autos amb motor dièsel, i no tan sovint hi parava el tractor "Lanz" de la Vila de Llobera, que era tot un espectacle veure'l engegar. La canalla de la placeta, els Manzano, els Viladrich, la Miracle de cal Espardenyer, la Carme de cal Mingo, els de cal Riart, no s'ho perdien, fins i tot, les monges treien el cap per la finestra observant les maniobres per posar en marxa aquell enginy.

Observaven, també, altres veïns tot el que a la plaça passava: les dues germanes de cal Selva, el pintor Vilamosa, que va viure molts anys davant les monges, on ara viu el Marcel·lí amb els seus fills i veïns dels de cal Pla i de cal Espardenyer on tenien botiga amb entrada pel carrer Castell.

Al costat de cal Riart, la fusteria del Mingo donava molta vida a la placeta, sobre tot a la canalla, ja que el fuster tot sovint dedicava la seva atenció a fer les espases de fusta que la canalla li demanava amb l'única compensació de veure aquella quitxalla feliç amb espases noves a punt per jugar una bona temporada. Una mica més amunt, també formava part del paisatge de la placeta, el magatzem de begudes de cal Canal a la casa del Moles i que després s'utilitza de taller a la que fou la sastreria Flotats, amb botiga al carrer Castell i que ara també, formen part del record.

És gràcies, doncs, a la reedició dels goigs de Sant Isidre, que es manté viva la memòria de les cases, els indrets i les persones.

Jordi Riart i Vendrell
Solsona, maig de 2014

Nº 000570

Edició impulsada per la comissió de la Fira de Sant Isidre i Gogistes Solsonins.

En agraïment als veïns de la Placeta de Sant Isidre.

Gogistes Solsonins núm 400.

Maquetació goig: Jaume Camps Canal

Fotografia: Resol

Coordinació: Underground & Garsa

Justificació de tiratge: 800 exemplars en cartolina Ivori gris perla de 180 g

Impressió: Gràfiques Figueras-Solsona

Dipòsit Legal: L-477-2014

La casa número 7 (abans 18) de la plaça de Sant Isidre
Arxiu Montserrat Riu Mas

Fotografia d'autor desconegut, de la Plaça de Sant Isidre de començaments del segle XX, en la qual es veu molt bé com era la casa antiga que esmenta el Jordi Riart i Vendrell a l'escrit, on na Teresa Vendrell hi tenia un taller de cosidores. **Arxiu Montserrat Riu Mas.**